

Gyermek és felnőtt

Hogyan élük meg a gyermekek saját gyermekkorukat?

Tévedés volna azt gondolnunk, hogy ha felidézzük saját gyermekkorunkat, akkor választ kapunk a kérdésre. Mert mást jelent gyermekként átélni ezt az életszakaszt és mást jelent felnőttként visszaemlékezni rá. Ennek igazságát éppen a gyermekek és a felnőttek közti konfliktusok igazolják. Ha a felnőttek egy bizonyos helyzetben pontosan át tudnák élni, amit egy gyermek átél, akkor nem kényszerítenék akarataikat a gyermekekre. Ha valóban a gyermekek helyébe tudnák magukat képzelni, akkor könnyen kizárhatnák a problémák és veszteségek forrását. Mást akar a gyermek és mást a felnőtt. Mást tart jónak a gyermek és mást a felnőtt.

Könnyű volna a kérdést elintéznünk a gyermekek tapasztalatlanságával és a felnőttek élettapasztalatával, de hol van akkor a szabadság? Mert a gyermek szabadságra törekszik, szabadon akarja felfedezni a világot és szabadon akarja kifejezni érzéseit, amikor találkozik a világgal és a másik emberrel. Szabadságra

törekszik, de nem képes önálló életre, a felnőttek segítségére, gondoskodására szorul. Átérti gyengeségét és tehetetlenségét, s közben arról álmodozik, hogy mindenre képes, egyedül megoldja a feladatokat, nincs lehetetlen számára, szóval arról álmodozik, hogy felnőtt. Csodálkozva fedezi fel a világot, észrevesz olyat is, ami a felnőtteknek fel sem tűnik. A gyermek önfeledten játszik, mintha nem ismerné a veszélyt. Lássuk be: felnőttként titkok ezreivel találkozunk, amikor meg akarjuk ismerni a gyermekek világát.

És térjünk most át egy nagy ugrással

a Jézus nevű gyermekekre, akinek születését várjuk. Az evangéliumok által megőrzött első szavait 12 éves korából ismerjük, amikor a jeruzsálemi zarándoklat után aggódva keresik szülei: „Miért kerestetek? Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?” (Lk 2,49).

A jelenet sokat elárul Jézus öntudatáról, arról, hogy gyermekként a mennyei Atyát tartotta Atyjának. Hallatlan, hogy egy 12 éves fiú ilyet mer mondani. Mária és József nem is értették, mit akart ezzel mondani (vö. Lk 2,50). Hiszem-e, hogy Jézus az Isten Fia, a mennyei Atya Fia?

Megváltó és Üdvözítő

Az adventi időben gondoljuk át, mit hiszünk Jézusnak, mint Isten Fiának személyéről?

Elfogadom-e, hogy Jézus által Isten szól hozzám, közli velem, nyilatkoztatja ki számomra igazságát? Akarok-e az általa hirdetett új törvény, a szeretet parancsa szerint élni? Hiszek-e abban, hogy egykor véghezvitt csodáiban és napjainkban tapasztalható kegyelmi segítségével Isten emberek iránti jósága mutatkozik meg? Hiszek-e abban, hogy bűneim megbocsátásával új úton indít el engem? Hiszek-e abban, hogy Jézus Megváltó és Üdvözítő, valóságos Isten és valóságos ember?

Szívünkön kopogtat

Urunk, Jézus! Te mindennap, minden pillanatban jössz hozzánk.

Szívünk ajtaján kopogtatsz, szeretnél belépni életünkbe. Én mégis sokszor észre sem veszem érkezésed, nem hallom hangodat, nem ismerem meg arcodat. Megfeledekzem arról, hogy szegény, rászoruló, szerencsétlen emberek alakjában érkezel. Taníts engem a türelmes, reményteli, örvendő várakozásra. Taníts arra, hogy úgy várjalak, ahogyan a kismamák várják gyermekük születésének pillanatát. Érintsd meg szívemet! Töltsd be vágyakozásom! Tedd boldoggá az életem jöveteleddel!

Advent 2.
vasárnapja
Iz 11,1-10
Róm 15,4-9
Mt 3,1-12

Hétfő
Ter 3,9-15,20
Ef 1,3-6,11-12
Lk 1,26-38

Kedd
Iz 40,1-11
Mt 18,12-14

Szerda
Iz 40,25-31
Mt 11,28-30

Csütörtök
Iz 41,13-20
Mt 11,11-15

Péntek
Iz 48,17-19
Mt 11,16-19

Szombat
Sir 48,1-4. 9-11
Mt 17,10-13

Advent 3.
vasárnapja
Iz 35,1-6a,10
Jak 5,7-10
Mt 11,2-11